

Laodicea - Nomor Tilu

Naon waé Aturanana?

Jeff Pippenger

2023-08-30

“Urang kudu nyaho ku diri sorangan naon anu ngawangun kakeristenan, naon ari bebeneran, naon ari iman anu geus urang tampi, naon ari aturan-aturan Kitab Suci—aturan-aturan anu dipaparin ka urang ku kawenangan anu pangluhurna.” *The 1888 Materials*, 403.

Salila sababaraha taun Future for America parantos netelakeun yén tujuh jamaah dina Wahyu lain ngan ukur ngagambarkeun sajarah Israél modéren ti jaman para rasul nepi ka ahir dunya, tapi yén tujuh jamaah éta ogé ngagambarkeun Israél kuna ti jaman Musa nepi ka rajamna Stépanus ku batu. Para panaratas Adventisme henteu ngajar ieu bebeneran, tapi maranéhna ngartos sarta ngagunakeun prinsip-prinsip anu netepkeun ieu bebeneran. Yesus netelakeun ahir ti mimiti, sarta Israél kuna ngagambarkeun Israél modéren. Ku sabab éta, sagala bebeneran anu jadi bagian tina ciri-ciri nubuat Israél modéren ogé geus aya dina Israél kuna.

Saméméh sajarah Millerite, pamadegan Kristen tradisional ngeunaan tujuh jemaat nya éta yén éta ngawakilan jemaat-jemaat anu saéstuna aya di Asia Kecil dina mangsa Yohanes. Pamadegan tradisional ogé ngartos yén pituduh ka masing-masing jemaat téh bisa ogé kahartos minangka pituduh husus ka rupa-rupa jemaat sapanjang sajarah Kristen, sarta yén pituduh jeung pangéling-ngéling anu sarua éta ogé dipasrahkeun ka urang Kristen sacara pribadi. Maranéhna ogé ngartos yén tujuh jemaat ngawakilan tujuh mangsa dina sajarah garéja ti jaman para murid nepi ka ahir dunya. Sudut pandang ieu geus aya saméméh sajarah Millerite. Opat pangakuan ngeunaan tujuh jemaat anu ngawangun pamadegan tradisional anu geus aya saméméh William Miller éta, baheula kénéh jeung nepi ka ayeuna, dumasar kana panafsiran Alkitab anu “historicist”. Nya éta métodologi anu dipingpin ku malaikat-malaikat Allah sangkan diadopsi ku William Miller.

“Tujuh jamaah di Asia téh mangrupa sajarah garéja Kristus dina tujuh wangunna, dina sagala liku-likuna jeung péngkolan-péngkolanana, dina sagala kamakmuranana jeung kasusahna, ti jaman para rasul nepi ka ahir dunya. Tujuh meterai téh mangrupa sajarah tina padamelan kakawasaan-kakawasaan jeung raja-raja bumi ka luhur garéja, sarta panangtayungan Allah ka umat-Na salila mangsa anu sarua. Tujuh tarompét téh mangrupa sajarah tina tujuh panghukuman anu has jeung beurat anu dikirim ka bumi, atawa karajaan Romawi. Jeung tujuh bokor téh nyaéta tujuh bala panungtung anu dikirim ka Roma Papal. Campur jeung ieu aya loba kajadian séjén, dianyamkeun ka jerona kawas walungan-walungan leutik nu ngalir asup, sarta ngeusian walungan agung tina nubuat, nepi ka sakabéhna tungtungna mawa urang kana sagara kalanggengan.”

“Ieu, numutkeun pamadegan kuring, nya éta rarancang nubuat Yohanes dina kitab Wahyu. Jeung jalma anu hayang ngarti kana kitab ieu, kudu miboga pangaweruh anu jero ngeunaan bagian-bagian séjén tina pangandika Allah. Lambang-lambang jeung métafora anu dipaké dina nubuat ieu, henteu kabéh dipedar dina éta kitab sorangan, tapi kudu dipaluruh dina nabi-nabi

séjén, sarta dijelaskeun dina petikan-petikan Kitab Suci anu séjén. Ku lantaran éta écés yén Allah parantos ngarancang sangkan sakabéh éta dipaluruh, sanajan ngan ukur pikeun meunangkeun pangaweruh anu écés ngeunaan salah sahiji bagianna.” William Miller, Miller’s Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

Sadérék White satuju jeung ngadukung pamadegan “historis” anu dicekel ku Miller, tapi anjeunna nambahan wawasan anu leuwih jero kana kitab Wahyu tibatan anu katingali ku Miller, sabab Miller can ngakuan Bait Suci sakumaha saéstuna. Anjeunna ngartos yén Bait Suci téh nyaéta bumi. Sadérék White ngakuan yén nalika Yesus nampilkeun ramalan-ramalan anu dilambangkeun dina kitab Wahyu, Kristus ngalakukeun éta sajalan jeung padamelan-Na salaku Imam Agung sawarga.

Nalika Yohanes malik sarta ningali Kristus, Anjeunna keur lumampah di antara kaki lilin dina papakéan kaimaman, jeung kaki-kaki lilin éta perenahna aya di tempat suci; ku sabab kitu ieu nuduhkeun kana sajarah sanggeus Anjeunna naék ka sawarga, tapi saméméh Anjeunna ngalih asup ka Tempat Mahasuci dina taun 1844. Miller moal mungkin ngartos kana harti penting tina kanyataan ieu. Kitu deui Tyndale, Luther, atawa John Wycliffe, atawa salah saurang ogé tina para reformator mimiti. Kaleresan téh sipatna maju terus, ngagenclang beuki caang nepi ka ngahontal poé anu sampurna.

“Asas agung anu kalintang mulya dipihatur ku Robinson jeung Roger Williams, yén bebeneran téh maju terus, yén urang Kristen kedah salawasna siap narima sagala cahaya anu tiasa mancarkeun ti Firman Allah nu suci, geus leungit tina paningal para turunan maranéhna. Garéja-garéja Protestan di Amérika,—sareng anu aya di Éropa ogé,—anu kacida dipaparinan kaunggulan ku narima berkah Réformasi, teu neruskeun maju dina jalan pembaruan. Sanaos ti waktu ka waktu mucunghul sawatara jalma satia pikeun ngawawarkeun bebeneran anyar jeung ngungkab kasalahan anu geus lila dipiara, kalolobaanana, saperti urang Yahudi dina jaman Kristus atawa para penganut kapausan dina mangsa Luther, ngarasa cukup ku percaya sakumaha karuhun maranéhna geus percaya sarta hirup sakumaha maranéhna geus hirup. Ku lantaran éta, agama deuih ngalaman kamunduran jadi formalitas wungkul; sarta kasalahan-kasalahan jeung tahayul anu sabenerna bakal dipiceun lamun garéja terus leumpang dina cahaya Firman Allah, malah dipiara jeung dipikanyaah. Ku kituna sumanget anu dihudangkeun ku Réformasi laun-laun pareum, nepi ka ampir sarua gedéna kabutuhan kana pembaruan di garéja-garéja Protestan jeung di Garéja Roma dina jaman Luther. Aya kadunyaan anu sarua jeung tumpulna rohani, pangajén anu sarupa ka pamadegan manusa, sarta ngagantikeun ajaran Firman Allah ku tiori-tiori manusa.” The Great Controversy, 297.

Lamun kanyataan yén bebeneran mekarna lumangsung sacara bertahap sapanjang sajarah henteu dipikawanoh, mangka harti penting tina cahaya anyar naon waé dina generasi panungtungan ieu bisa waé mustahil pikeun dipikawanoh. Sakali hiji jalma eureun ngartos sipat maju-bertahapna “bebeneran,” maranéhna sacara otomatis mimiti ngandelkeun tradisi, adat kabiasaan, jeung pituduh manusa anu geus ragrag.

Métodologi anu dipaké ku Miller téh mangrupa hiji patok jalan anu manjang sapanjang sakabéh garis nubuat, anu nampilkeun hiji kasaksian ngeunaan kamekaran bebeneran Alkitabiah anu dimimitian ku para rasul. Sanajan kitu, dina patok jalan anu diwakilan ku Miller, urang manggihan

hiji awal anu nungtut ayana hiji padanan dina tungtungna. Kalolobaan jalma moal ngartos kana kanyataan-kanyataan ieu, tapi henteu kitu halna jeung Iblis.

Iblis geus ngalawan bebeneran jeung kamajuanana ti saprak pangbarontakanana di sawarga. Nalika dina sajarah nepi ka hiji titik anu para réformator mimiti ngartos kalayan écés kumaha cara nalungtik Alkitab, Iblis ngalakukeun sakumaha biasana manéhna lakukeun, nyaéta ngawanohkeun palsu-palsu tandingan. Bukti sajarah ngeunaan pagawéanana dina nyalsékeun bebeneran nandakeun yén kaum Yésuit saperti Ribera jeung Louis de Alcazar museurkeun métodologi palsu husus ngalawan kitab Wahyu. Métodologi anu geus diruksak, anu disebut “preterisme,” mimiti dina abad kadua jeung katilu kalayan dua wawakil utama tina métodologi palsu éta. Nu hiji nyaéta Eusebius ti Kaisarea (260–339), jeung Victorinus ti Pettau (maot kira-kira taun 304). Duanana ieu inohong sajarah awal ngadorong métodologi anu ngusulkeun yén kitab Wahyu geus kagenepan dina mangsa Kakaisaran Romawi ku tokoh-tokoh sajarah saperti kaisar Nero anu kawentar goréng éta.

Dina abad kasalapan belas, John Darby (1800–1882) ti Karajaan Britania ngenalkeun métodologi setanis séjén, anu ogé diasupkeun kana catetan handap kaca tina Alkitab kuda Troya anu disebut Scofield Reference Bible anu saacanna geus urang tandaan. “Dispensasionalisme” nyaéta hiji kerangka téologis anu ngabagi sajarah jeung interaksi Allah jeung umat manusa kana mangsa-mangsa anu béda, atawa ‘dispensasi,’ anu dina éta Allah ngatur rencana-Na ku cara-cara anu béda. Kuring nyatet ieu dina ieu bagian, sabab ieu téh salah sahiji kabohongan anu diasupkeun kana gerakan Future for America ku sora-sora ti wewengkon anu sarua tempat Darby nyebarkeun gagasan-gagasan setanisna. Gagasan-gagasan Darby anu nyerang Future for America dibarengan ku filsafat tina anu disebut gerakan “woke” modéren, anu ngamajukeun anarki anu sarua saperti anu diwakilan ku Révolusi Perancis jeung kalicikan hawa-nafsu anu sarua saperti anu diwakilan ku Sodom jeung Gomora.

Kiwari para ahli teologi Adventisme modéren ngagunakeun hiji sistem pikeun ngabedah bebeneran-bebeneran Alkitab dumasar kana hiji sistem dua-rangkep tafsir biblikal anu ku maranéhna dipaké pikeun ngaruntuhkeun jeung mungkir boh Alkitab boh Roh Nubuat. Maranéhna ngaidéntifikasi jalma-jalma minangka boh ahli dina basa-basa biblikal atawa minangka ahli dina sajarah biblikal. Ku kituna, para ahli teologi Adventisme kiwari ngawasaan pikiran Adventisme Laodikia boh ku napsirkeun Firman Allah dumasar kana pamahaman sajarah ti manusa anu geus ragrag, boh dumasar kana pamahaman basa ti manusa anu geus ragrag. Wujud-wujud kasalahan modéren ieu, anu remen dipaké pikeun narajang pekabaran anu ayeuna keur anjeun baca, bakal dipedar deui dina tulisan-tulisan ieu nalika urang nimbang perlambangan Révolusi Perancis. Sétan hirup kénéh, sarta anjeunna terang yén waktuna pondok. Aturan panungtungan tina aturan-aturan Miller, nyaéta nomer opat welas, ditungtungan ku paragraf di handap ieu.

“Ketuhanan anu diajarkeun di sakola-sakola urang salawasna dumasar kana hiji akidah golongan. Éta meureun tiasa dipaké pikeun nyandak pikiran anu kosong sarta nyitakkeun rupa kieu kana éta, tapi tungtungna bakal salawasna jadi kapingan golongan. Pikiran anu bébas moal kungsi wareg ku pamadegan batur. Upama kuring jadi guru nonoman dina widang ketuhanan, mimitina kuring bakal nalungtik kamampuhan jeung budi pikirna. Lamun éta hadé,

ku kuring maranéhna bakal dijadikeun nalungtik Alkitab ku dirina sorangan, tuluy dikaluarkeun kalawan bébas sangkan maranéhna ngadatangkeun kahadéan ka dunya. Tapi lamun maranéhna teu boga pikiran, ku kuring maranéhna bakal dicap ku pikiran batur, kecap bigot bakal ditulis dina tarangna, tuluy dikaluarkeun jadi budak-budak!” William Miller, Miller’s Works, volume 1, 24.

Dina mangsa pasca Yohanes Sang Panarima Wahyu hirup, jeung dina jaman Réformasi, Iblis kalawan giat ngahasilkeun métodologi nubuat palsu pikeun ngabingungkeun sarta ngancurkeun analisis Alkitabiah anu sajati. Nu kadang teu katingali dina fakta-fakta sajarah ieu nyaéta yén sakabéh métodologi satanis éta ditujukeun langsung lain ka kitab séjén, iwal ti Kitab Wahyu. Éta pisan jejer unggal pamingpin ieu anu nyebarkeun kabingungan satanis. Kitab Wahyu salawasna jadi sasaran Iblis. Iblis terang yén Kitab Wahyu téh kitab anu kudu diperanggana. Nalika urang ngakuan kanyataan ieu, urang tiasa ogé ngakuan kanyataan séjén anu teu katingali, nyaéta anu kalindih ku kanyataan penting séjén.

Métodologi palsu kaum Yésuit dimaksudkeun pikeun nyegah pamahaman anu écés yén paus garéja Roma téh antikristus dina nubuat Alkitab. Unggal réformator Protestan tunggal ahirna ngakuan jeung ngaidéntifikasi ieu bebeneran. Ku kituna, nalika sajarah anu akurat ngeunaan jalma-jalma saperti Ribera jeung Louis de Alcazar dina mangsa katukang geus ditepikeun ka umum ngaliwatan ucapan jeung terbitan, sajarah jalma-jalma saperti Ribera jeung Louis de Alcazar dipaké pikeun tujuan némbongkeun usaha-usaha satanis pikeun nyegah pamahaman anu bener ngeunaan “jalma dosa.” Kasaksian-kasaksian tinulis atawa lisan anu ngungkabkeun tujuan diwanohkeunana métodologi-métodologi satanis ieu téh bener sajumlah anu dihontalna, tapi Iblis keur nyoba nutupan leuwih ti saukur bukti-bukti biblikal anu ngaidéntifikasi antikristus salaku paus Roma.

Aya bebeneran dina kitab Wahyu anu geus katutupan ku kabingungan anu dihasilkeun ku éta sistim-sistim palsu tafsir Alkitab anu aya di luar poko ngeunaan jalma anu bilanganana genep ratus genep puluh genep. Salah sahiji bebeneran éta, tangtu pisan, nya éta bebeneran anu dilambangkeun nalika tujuh garéja dipikaharti dina pamekaranana anu panglengkepna. Aya bebeneran-bebeneran nu aya dina tujuh garéja anu nyarita langsung ngeunaan sajarah anu mimiti lumangsung dina 11 Séptémber 2001 sarta réngsé dina krisis hukum Minggu. Sétan geus narékahan pikeun ngajaga supaya ieu cahaya tetep kakubur, sarta manéhna nyiptakeun métodologi-métodologi satanis pikeun nyamarkan sababaraha permata bebeneran anu aya dina kitab Wahyu, lain ngan saukur idéntifikasi paus Roma salaku antikristus.

Saméméh “jalma dosa” dinyatakeun dina taun 538, jalma-jalma saperti Eusebius jeung Victorinus narajang kitab Wahyu dina usaha pikeun nyamarkeun mucunghulna kakawasaan kapapaan. Saterusna dina sajarah, Kristus ngalaksanakeun jangji-Na ka Tiatira sarta ngaluarkeun béntang isuk tina réformasi (Wycliffe), tuluy sanggeus éta Iblis ngaluarkeun dua tokoh sajarah anu pinunjul pikeun jadi jawara sarta neruskeun pagawean satanisna. Perang anu panjang ngeunaan mekarna bebeneran anu ngahontal puncakna nalika rahasia kitab Wahyu dibuka segelna, (pas saméméh panutupan mangsa kasempetan), ngawengku cahaya tina tujuh jamaah anu ku Miller teu kungsi dipikawanoh, kitu deui ku Sadérék White, tapi gampang dipidangkeun yén boh Miller boh Roh Nubuat ngadukung cahaya anyar éta, sabab cahaya anyar moal kungsi nentang cahaya heubeul.

“Memang hiji kanyataan yén urang miboga bebeneran, sarta urang kudu nyekel pageuh kalayan kateguhan kana pendirian-pendirian anu teu tiasa digoyangkeun; nanging urang ulah ningali kalayan curiga kana sagala terang anyar anu ku Allah bisa dikintunkeun, sarta nyebut, Saenyana, urang teu tiasa ningali yén urang peryogi terang deui salian ti bebeneran heubeul anu nepi ka ayeuna parantos urang tapi, sarta anu di jerona urang parantos netep. Salila urang nyekel kana pendirian ieu, kasaksian ti Saksi Nu Sajati nerapkeun hardikanana kana kaayaan urang, ‘Jeung maneh henteu nyaho yén maneh téh sangsara, jeung melas, jeung miskin, jeung buta, jeung taranjang.’ Jalma-jalma anu ngarasa beunghar jeung nambahan ku harta banda sarta henteu peryogi nanaon, aya dina kaayaan kabutaan ngeunaan kaayaan maranéhna anu sajati di payuneun Allah, sarta maranéhna henteu nyahona.” Review and Herald, August 7, 1894.

Ujian anu utama pikeun terang anyar téh naha éta nentang bebeneran anu geus ditetepkeun, sarta naha éta ngajaga bebeneran-bebeneran dasar.

“Lamun kakawasaan Allah mere kasaksian ngeunaan naon anu jadi bebeneran, éta bebeneran kudu nangtung salalawasna minangka bebeneran. Teu meunang dipiara sangkaan-sangkaan engkéna anu sabalikna jeung cahaya anu geus dipasihkeun ku Allah. Jalma-jalma bakal muncul mawa tafsiran Kitab Suci anu keur maranéhna mah bebeneran, padahal lain bebeneran. Bebeneran pikeun jaman ieu, geus dipasihkeun ku Allah ka urang minangka dasar pikeun iman urang. Mantenna sorangan anu geus ngajarkeun ka urang naon ari bebeneran. Hiji bakal muncul, tuluy anu séjén deui, mawa cahaya anyar anu nentang cahaya anu geus dipasihkeun ku Allah dina pangbuktian Roh Suci-Na.” Selected Messages, buku 1, 162.

Sétan geus ngajadikeun kitab Wahyu minangka sasaran seranganana ti saprak Yohanes nyatet amanat-amanat anu dikandung di jerona. Isa ngandika:

Tapi bagja panon maraneh, sabab éta ningali; jeung ceuli maraneh, sabab éta ngadéngé. Sabab saéstuna Kami nyebut ka maraneh, yén loba nabi jeung jalma-jalma bener geus ngarindu ningali hal-hal anu ku maraneh ditempo, tapi maranéhna henteu ningali éta; jeung ngadéngé hal-hal anu ku maraneh didéngé, tapi maranéhna henteu ngadéngé éta. Mateus 13:16, 17.

Berkat anu napel kana ningali jeung ngadéngé téh nyaéta berkat tina ngartos kana amanat tina Wahyu Yesus Kristus. Nalika Yohanes ngawakilan jalma-jalma dina “poé-poé panungtungan” anu ningali jeung ngadéngé amanat éta, anjeunna sujud rék nyembah ka malaikat Jibril, anu geuwat maparin béja ka Yohanes supaya ulah ngalakukeun éta.

Sarta sim kuring, Yohanes, ningali ieu sagala perkara jeung ngadangu éta. Sanggeus sim kuring ngadangu jeung ningali, sim kuring tuluy sujud rék nyembah di hareupeun suku malaikat anu nembongkeun ieu sagala perkara ka sim kuring. Tapi anjeunna ngadawuh ka sim kuring, “Ulah kitu: sabab sim kuring téh sasama abdi maneh, jeung dulur-dulur maneh para nabi, jeung maranehna anu ngajaga pangandika dina ieu kitab: nyembah ka Allah.” Wahyu 22:8, 9

Jibril sareng Yohanes duanana téh mahluk ciptaan, anu ngan ukur kudu nyembah ka Sang Pencipta. Loba nabi sareng jalma-jalma saleh, kaasup para malaikat, geus hayang pisan “ningali”

sareng “ngadangu” amanat Ceurik Tengah Peuting nalika éta diulang deui dina ahir dunya.

Kristus ngandika, “Rahayu panon maranéh, sabab maranéhna ningali; jeung ceuli maranéh, sabab maranéhna ngadangu. Sabab saéstuna Kami nyebutkeun ka maranéh, yén loba nabi jeung jalma-jalma saleh geus ngabogaan kahayang pikeun ningali hal-hal anu ku maranéh katempo, tapi maranéhna henteu ningalina; jeung pikeun ngadangu hal-hal anu ku maranéh kadéngé, tapi maranéhna henteu ngadéngéna” [Matthew 13:16, 17]. Rahayu panon-panonna anu ningali hal-hal anu katingali dina taun 1843 jeung 1844.

“Pesén éta geus dipasihkeun. Jeung ulah aya panundaan dina ngulang deui éta pesén, sabab tanda-tanda jaman keur keur kacumponan; pagawéan panutup kudu diréngsékeun. Hiji pagawéan anu agung bakal dilaksanakeun dina waktu anu pondok. Moal lila deui, ku katangtuan Allah, bakal dipasihkeun hiji pesén anu bakal ngagedéan jadi sora tarik. Tuluy Daniel bakal nangtung dina bagianna, pikeun méré kasaksianana.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

Anu dipikahayang ku jalma-jalma saleh (Yohanes) jeung ku sasama abdi-abdina maranéhna (para malaikat) pikeun ditingali téh nya éta kacumponan ahir tina Panjerit Tengah Peuting dina tungtung Adventisme, nalika bumi bakal dicaangan ku kamulyaan Allah. Wujud panampakan kakawasaan anu pamungkas éta dina hujan panungtungan diwujudkeun ku dibukana segel Wahyu Yesus Kristus.

Ngeunaan kasalametan éta para nabi geus nalungtik jeung ngulik kalayan temen, maranéhna anu ngaramalkeun ngeunaan rahmat anu bakal sumping ka aranjeun; bari nalungtik kana naon, atawa kana mangsa anu kumaha, anu ditunjukkeun ku Roh Kristus anu aya dina diri maranéhna, nalika Anjeunna maparin kasaksian ti heula ngeunaan sangsara Kristus jeung kamulyaan anu bakal nuturkeun. Ka maranéhna geus diwahyukeun, yén lain pikeun dirina sorangan, tapi pikeun urang maranéhna ngajalankeun pangladénan dina perkara-perkara éta, anu ayeuna geus dibewarakeun ka aranjeun ku jalma-jalma anu ngawawarkeun Injil ka aranjeun ku Roh Suci anu diutus turun ti sawarga; perkara-perkara anu ku para malaikat ogé dipikahayang pikeun ditenjo. Ku sabab éta, cangreudkeun cangkeng pikiran aranjeun, kudu waspada, jeung ngaharep nepi ka ahir kana rahmat anu bakal dipaparinkeun ka aranjeun dina panyingkepan Yesus Kristus. 1 Petrus 1:10–13.

Para nabi, jalma-jalma saleh, jeung para malaikat geus ngarep-ngarep hirup dina mangsa nalika “rahmat,” atawa kakawasaan Allah, dicurahkeun dina mangsa panggenepan panungtungan tina Midit Cry. Eta “rahmat,” anu mangrupa kakawasaan nyipta Allah, ditepikeun ka manusa nalika Wahyu Yesus Kristus dibuka segelna. Iblis terang yen jalan pikeun nganteurkeun kakawasaan nyipta Allah ka umat-Na téh dilaksanakeun ku pesén anu dibuka segelna dina kitab Wahyu, ku sabab eta usaha pangutamana geus diarahkan pikeun ngabingungkeun, nindes, jeung nutupan cahaya anu aya dina kitab Wahyu. Eta cahaya téh lain saukur pangwanoh kana jalma dosa, sabab eta bebeneran geus didokuméntasikeun sacara lengkep ku sakumna para pembaharu Protestan sababaraha abad katukang.

Kuring keur kasurupan ku Roh dina poé Gusti, tuluy ngadéngé di tukangeun kuring hiji sora anu tarik, kawas sora tarompet, nyebut: Kami téh Alfa jeung Omega, nu kahiji jeung nu

panungtung; jeung, naon anu ku maneh ditempo, tuliskeun dina hiji kitab, tuluy kirimkeun ka tujuh jamaah anu aya di Asia; ka Epesus, ka Smirna, ka Pergamus, ka Tiatira, ka Sardis, ka Piladélpia, jeung ka Laodikia. Geus kitu kuring ngalieuk rék ningali sora anu nyarita ka kuring. Sanggeus ngalieuk, kuring ningali tujuh wadah lampu emas; sarta di tengah-tengah tujuh wadah lampu éta aya hiji anu sarupa jeung Putra Manusa, maké jubah nepi ka suku, jeung dina dadana ngagem beubeur emas. Huluna jeung buukna bodas kawas bulu domba, bodas kawas salju; panonna kawas seuneu anu hurung; suku-Na sarupa tambaga anu mulya, saolah-olah keur dipurul dina tungku; sarta sora-Na kawas sora cai anu ngageleger. Dina leungeun katuhu-Na aya tujuh béntang; tina sungut-Na kaluar pedang seukeut anu dua sisina; sarta beungeut-Na kawas panonpoé anu caang dina kakawasaanana. Jeung basa kuring ningali Anjeunna, kuring murag di payuneun suku-Na kawas anu paéh. Tuluy Anjeunna neundeun leungeun katuhu-Na ka kuring, sarta ngandika ka kuring: Ulah sieun; Kami teh nu kahiji jeung nu panungtung: Kami teh Anjeunna anu hirup, jeung kungsi maot; jeung, tingali, Kami hirup salalanggengna, Amin; sarta nyepeng konci naraka jeung pati. Tuliskeun perkara-perkara anu geus ku maneh ditempo, jeung perkara-perkara anu ayeuna aya, jeung perkara-perkara anu bakal kajadian satuluyna. Wahyu 1:10–19.

Nalika Adventisme ngajaga metodologi “historicist”, maranéhna ngaku yén sakabéh jamaah dina Wahyu dua jeung tilu kapanggih diulang deui dina jamaah panungtungan. Hanjakalna, dina ahir abad ka-salapan welas Iblis geus mimiti nutup panon Adventisme kana metodologi anu suci, kana panangtayunganana, jeung kana prak-prakanana salaku bagian anu penting tina tanggung jawab maranéhna minangka “para pangreksa titipan bebeneran-bebeneran agung nubuat.” Sanajan metodologi éta keur disisihkeun dina Adventisme, masih kénéh aya jalma-jalma anu nerapkeun metodologi anu suci éta. Urang ngagunakeun buku, *Story of the Seer of Patmos*, minangka saksi kana kanyataan yén nerapkeun sakabéh jamaah kana sajarah Laodikea téh mangrupa panerapan nubuat anu sah. Di handap ieu mangrupikeun cutatan-cutatan tina éta buku anu negeskeun perkara anu ku kami keur dirujuk.

“Kedah diinget yén, sakumaha pangalaman Epesus, Smirna, jeung Pergamos bakal kaulangan dina garéja panungtung saméméh datangna Kristus nu kadua, kitu deui sajarah Tiatira bakal boga padananana dina generasi panungtung.” Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Haskell leres-leres nétélakeun yén pangalaman opat garéja nu kahiji téh kaulang deui, atawa sakumaha anjeunna nyebutkeun, “bakal miboga padananana dina generasi panungtungan.”

“Manéhna nerapkeun éta ujian, tapi sakabéhna nunjuk ka hareup kana taun 1843 minangka waktu nalika dunya kudu ngabagéakeun Jurusalametna. Kaayaan umat dina mangsa datangna Kristus anu kahiji ayeuna kasorang deui.” Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75.

Haskell keur nyarioskeun ngeunaan William Miller anu netepkeun taun 1843 minangka Kadatangan Kadua Kristus, sarta anjeunna nétélakeun yén kaayaan dina mangsa kadatangan anu kahiji téh kapanggih deui dina jaman kaum Millerit. Haskell leres, sarta Sister White mastikeun yén Miller sorangan dilambangkeun ku Yohanes Pembaptis.

“Sakumaha Yohanes Pembaptis ngawartakeun datangna Yesus anu kahiji sarta nyiapkeun jalan pikeun rawuh-Na, kitu deui William Miller jeung jalma-jalma anu ngahiji jeung anjeunna ngawawarkeun datangna anu kadua tina Putra Allah.” *Early Writings*, 229.

Malah Haskel netepkeun yén salila sajarah Pergamos, (garéja katilu anu ngagambarkeun kompromi agama Kristen jeung panyembahan ka brahala), sajarah Sardis, nyaéta garéja kalima, diulang deui.

“Aya hiji mangsa dina sajarah Pergamos, nalika agama Kristen ngira yén Paganisme geus paéh; padahal sabenerna, agama anu katémbongna siga geus dikalahkeun téh malah geus meunang. Paganisme anu dibaptis asup ka jero gereja. Dina jaman Sardis, sajarah ieu kajadian deui.” Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75, 76.

Sardis nyaéta gereja Reformasi anu hudang sarta ngadamel protés ngalawan kasasatan satanis kapapaan, tapi saméméh pagawéan maranéhna réngsé, maranéhna geus mimiti mulang deui ka Roma. Maranéhna nyangka, sakumaha ogé gereja Pergamos, yén kapapaan geus paéh, padahal saéstuna éta masih hirup. Haskell ogé nétélakeun yén kana gereja sésa nyorot “sinar-sinar anu kakumpul tina sakumna jaman baheula.”

“Ka garéja panungtung ieu—nya éta nu sésa,—ngabedag cahaya nu ngumpul tina sagala jaman nu geus kaliwat.” Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Abdi henteu ngedalkeun yén Haskell ngartos yén sajarah progresif anu dilambangkeun ku tujuh jamaah, ogé kacumponan dina sajarah Israil kuna, nanging anjeunna tangtu ngajaga éta bebeneran nalika anjeunna nyerat yén “the accumulated rays of all past ages” “shine” upon “the last church.” Israil kuna kaasup kana “rays of” “past ages.” Sareng sanajan anjeunna ngajaga prinsip-prinsip anu diperlukeun pikeun mikawanoh perlambang tujuh jamaah dina sajarah Israil kuna, abdi henteu yakin sabaraha jero anjeunna ngartos kasaluyuan-kasaluyuan anu dilambangkeun dina éta perlambang. Abdi ogé pasti yén anjeunna henteu ngartos hiji aspék anu leuwih penting deui tina sajarah-sajarah anu dilambangkeun ku tujuh jamaah, nyaéta hiji aspék anu nuju ku kami ditujulkeun.

Urang bakal ngabahas ieu bebeneran dina artikel urang salajengna.